

Alles wat blijft, verandert

Een kunstzinnig overleg met God

Erik Galle

halewijn / Adveniat

Tekst en illustraties: Erik Galle
Vormgeving en realisatie: Halewijn

© Halewijn nv 2022, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen, België
www.halewijn.info
In samenwerking met uitgeverij Adveniat, Amaliaaan 126-G, 3743 KJ Baarn, Nederland
www.adveniat.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

D/2022/5930/025
ISBN 978-90-8528-667-7

Voorwoord

Alles wat blijft, verandert

Voor mij vormt de samenhang tussen blijven en veranderen de basis van alles wat ons dierbaar is. Ik bedoel daarmee ons leven, onszelf, ons denken, onze taal, onze relaties en ga zo maar door. Blijven en veranderen ervaar ik als twee helften van eenzelfde geheel. Ze vormen een tweeling; zonder elkaar kunnen ze niet bestaan.

Ik geloof niet dat kennen en kennen twee is. Ik denk dat kennen zes is of negen, of als ik heel eerlijk ben, wat mij betreft, nog veel meer. Alles of al wie we denken eens en voorgoed te kennen – en dus onveranderlijk verklaren – beroven we van leven. Zo kijk ik ook naar onze verhouding met God. Zijn veranderlijkheid is heilig voor mij. Wie verder leest, vraag ik de bereidwilligheid om God te laten veranderen. Al houdt dit het risico in dat je daardoor als mens ook niet langer dezelfde blijft.

Ik neem je graag mee in vijftig intense dialogen die ik voer met God. Als bril om beter te kijken, reik ik kunstwerken aan die ik de laatste jaren maakte. Hang ze op aan de muur van je denken, als achtergrond om wat je leest op te projecteren. Kijk en luister. Het gesprek tussen woord en beeld zorgt ervoor dat beide er anders uitzien. Neem er telkens rustig de tijd voor.

Mijn toenadering tot God beoefen ik telkens in twee dialoogstijlen: gebed en overleg. Wat ik bedoel, krijg ik niet op papier. Namelijk de beweging zelf van de verandering. Op papier beweegt er niets. Woorden en beelden staan er stil. Toch hoop ik dat er momenten zijn dat je als lezer de beweging mag proeven. Dat je verder kan zien dan wat er staat en van daaruit zelf bewogen wordt.

Het is logisch dat wat er in dit boek staat, blijft (staan), maar het verandert wel als je ermee in gesprek gaat. Daar ben ik van overtuigd. Zoals ik er ook van overtuigd ben, helemaal zelfs, dat God verandert als je echt met Hem praat.

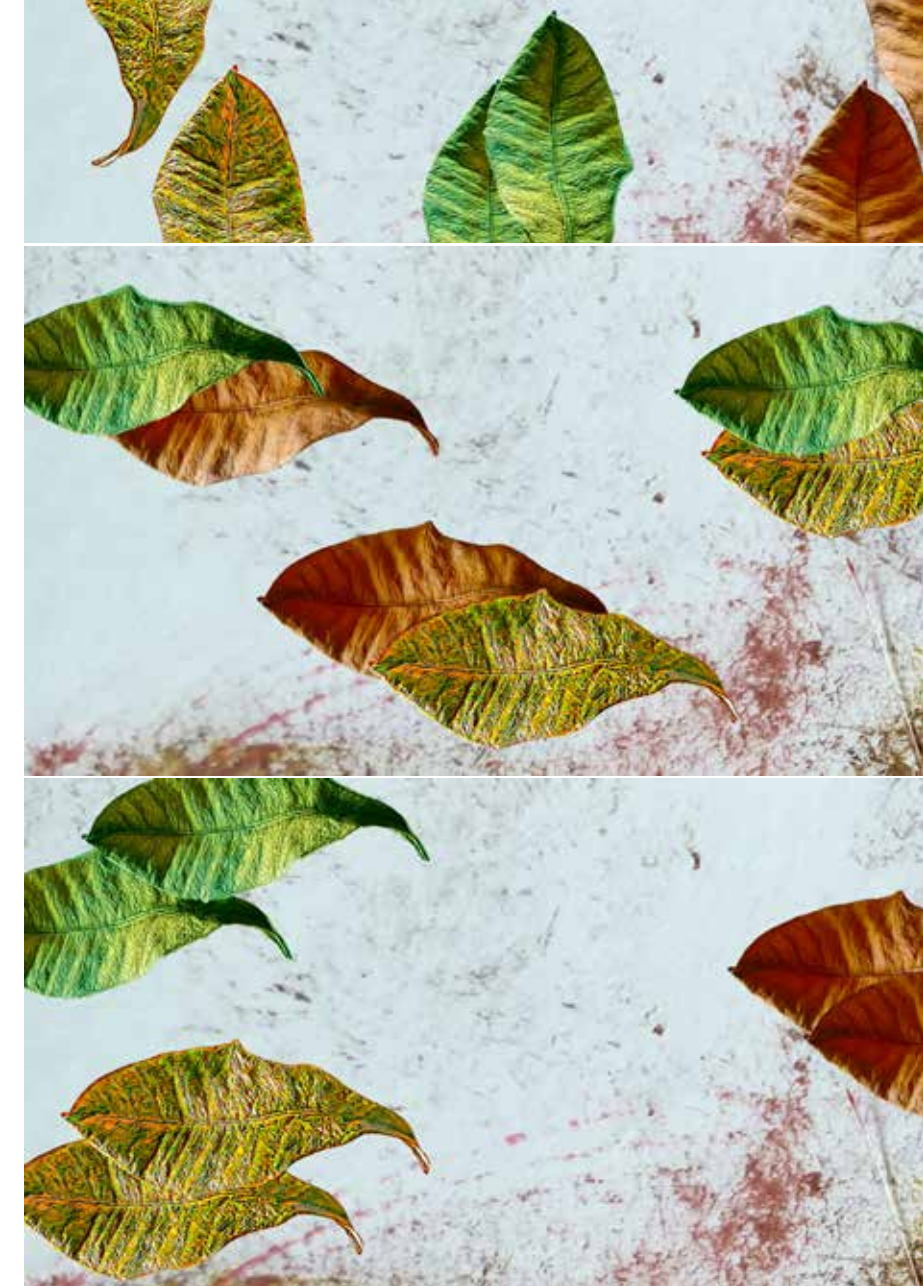
**Omdat ik blijf
veranderen
blijf ik**

**veranderen
blijf ik**

**veranderen
blijf ik**

veranderen

ik blijf

U, God, bent niets

Ik luister instemmend
naar het niets
dat ik niet hoor.

Ik hoor zoveel niet,
waardoor ik steeds beter weet
dat niets heel veel is.

Het niets blijft me ontsnappen,
net zoals U, God.
Want als ik aan U denk
en me daarbij
iets in mijn hoofd haal,
dan bent U verdwenen.

Ik leer niets bij
over U
en daardoor weet ik veel.
De mensen werden boos
omdat ik zweeg.

Ik zei dan maar
dat er over U
niets te vertellen viel.

Ze voelden het als een opluchting,
ze waren klaar met U.
Ik bedoelde het zo niet.

Iedereen knikte,
maar niemand begreep iets
van het niets dat U bent.

Ik zweeg,
maar wat ik eigenlijk wilde zeggen,
was dat er in het begin niets was
en dat U, God,
dit niets was,
en dat uit het niets
alles geworden is,
wat geworden is.

Ik wilde zeggen
dat het niets het licht was,
en hoe dit in het iets gekomen was,
maar dat mensen
het licht zijn beginnen grijpen
en merkten dat licht altijd door de vingers glipt.

Ze vergaten te kijken
naar U, de bron van het licht.
Welk een kwalijke kortzichtigheid.

(N)iets

Dat niets meer is dan iets, dat heb ik lange tijd niet verstaan.
Ik dacht altijd dat niets wilde zeggen dat iets ontbrak. Tot
ik plots zag hoe het woord iets in het woord (n)iets zijn
woonplaats heeft. Daarom is het ook zo dat iets altijd uit het
niets tevoorschijn komt. Het is net alsof het de deur uitgaat,
alsof het een bloem is die uit de grond komt of een cadeau dat
zich toont als het inpakpapier verwijderd wordt.

Daarom kan ik zo goed leven met de gedachte dat U, God, niets
bent. Dat duidt niet op de afwezigheid van iets in U. Het is net
de voorwaarde dat U bestaat. Van het moment dat U iets bent
geworden, is de kans reëel dat we na een tijd vergeten dat U,
God, vooral ook nog iets anders bent. Je kan het vergelijken
met het iets, dat de deur van zijn woning (het niets) definitief
achter zich heeft dichtgetrokken en niet van plan is om ooit
nog terug te keren. Het iets wat we van U gemaakt hebben,
is dan zo zelfstandig geworden dat het na een tijd niets meer
met U te maken heeft. Daarom is het goed om geregeld alles
wat we over U, God, denken te weten, eens los te laten en het
iets terug te laten keren naar het niets.

Voor mij wil de gedachte dat U niets bent, zeggen dat U een
bron bent van niet verkende mogelijkheden, wat meteen een
van de meest hoopgevende gedachten is over U. Ik geloof niet
langer in de uitdrukking 'alles of niets'. Ik kies voortaan –
zeker als het over U gaat – voor 'alles en niets'.

Zonder tussenschot

Als U, God, de bron bent
van alles wat bestaat,
dan is er
geen tussenschot
dat me verhindert
om U overal te ontmoeten.

U bent overvloed
die zich niet laat stoppen,
maar evenzeer een kans
die maar al te vaak
onbenut blijft,
een parel
met modder
overdekt.

U bent meer dan eens aanwezigheid,
die vertrappeld wordt
onder mijn voeten.

Ik zeg wel dat ik U zoek,
maar ik vergeet dat ik,
waar ik ook ben,
U betreed.
Ik zou ogen moeten hebben
in mijn voeten,
om U altijd te zien
als blijvende
heilige grond.

Ik ben nooit
op weg naar U,
U bent de weg
waarop ik me begeef.

Leer me
doorzichtigheid ontdekken,
zodat ik, die me aan
de buitenkant bevind,
U aan de binnenkant
aanwezig weet.

Licht kan niet
verborgen blijven,
liefde ook niet.
U bent allebei.

U straalt zo sterk
dat ik, hoe meer ik
van U zie,
mijn ogen dreig
te moeten
sluiten.

Uitgepakt

Ik voel me beklemd alsof ik me in een verpakking bevind.
Als U langskomt, God, wilt U me er dan niet uithalen? Of moet
ik dat zelf doen? Ik roep harder, ben bang dat U me niet hoort.
Maar U bent al begonnen. Ik versta het, ik zit vaster in mezelf
dan de verpakking laat zien. 'U hebt dit nog gedaan', zegt U.
Maar U wilt voorzichtig zijn.

Het voelt alsof U me wilt behoeden voor het vele dat ik tijdens
het opgesloten zitten in mezelf niet zag. Geleidelijkheid is uw
manier. Dit uit zorg voor mij. De overgang naar het volle licht
gebeurt inderdaad maar beter langzaam.

Ik kan mijn armen al strekken, nu nog mijn benen. Als ik U
wil danken, bent U reeds verdwenen. 'Het is goed voor U dat
ik heenga', zegt U nog. Ik versta dat niet. U bent zo anders. U
ontsnapt aan mijn zicht. Het tegengestelde van mijn spiegel-
beeld bent U.

Ik versta mezelf niet meer. In plaats van te willen ontsnappen
aan U, wil ik niet liever dan U vinden. Ik zoek U. U bent mijn
oorspronkelijke verpakking. U wilt dat ik me spiegel, niet aan
mezelf, maar aan wie U bent.

Ik leer in uw voetsporen te treden. Hoe meer ik de ultieme
gerichtheid op mezelf achter me kan laten, hoe beter het
stappen me lukt. U snelt me voorbij. Uzelf buiten spel zetten,
is uw natuur. Ik ben een leerling. Aarzelend zet ik mijn eerste
stappen in deze discipline.

Terug naar afzender

Zoals een plant
opschiet uit de grond,
aangetrokken
door het licht,
zo zingt mijn hart voor U.

Het kan niet zwijgen over U.
Het is alsof er een raam gestoken is
in alles wat ik van U gekregen heb,
en U als bron ervan steeds zichtbaar bent.

Dit inzicht schenkt me
een vreugde
die zo intens is,
dat ik U ervan verdenk
dat het uw antwoord is
op mijn gezang.

Ik zou iedereen
willen vertellen
hoe onvoorstelbaar gul U bent.
Dat U liefde nooit afmeet
en barmhartigheid
rond U strooit.

Mijn lied schenkt me kracht,
alsof dankbaarheid
de ideale voeding is
voor mijn hart.

U lof zingen is een zalf
die mij van mezelf geneest.

'Water in de woestijn'
zijn de woorden
die ik in uw richting stuur.
Ze doen me mezelf vergeten.

U bent mijn oorsprong
en mijn bestemming,
U bent de weg die ik ga.

Ik zing geen lied.
Ik ben een lied geworden.
Ik zing niet langer zelf.
Het lied zingt in mij.

Ik voeg me bij de stemmen
van lof overal in de natuur.
Ik zing voor allen
die U nog niet kennen
en de dankbaarheid
omwille van U nog niet ontdekten.

De Geest als componist

Er zijn momenten dat er in mij een vreugde weerklinkt die me overweldigt. Als je me vraagt waar ze vandaan komt, dan kan ik alleen maar zeggen dat ik ze zelf niet gemaakt heb. Alles wijst erop bij zulke lofzang dat uw Geest de componist van dienst is. Hieraan is geen twijfel mogelijk.

Uw Geest heeft er een hand van weg om nu en dan een melodie in me achter te laten die zichzelf begint te spelen. Meer dan ooit voel ik me dan een instrument. Ik geef de klank weer, maar word bespeeld. Er komen klanken uit mezelf die ik niet kende.

Uw lof zingen, is een gom hanteren. De nadruk ligt daarbij zo op U dat ik mijn ego weg gom. Omdat op zo'n moment alle gewicht zich buiten mezelf bevindt, kom ik zelf in een toestand van gewichtloosheid terecht. Ik word een lege ruimte waarin mijn zingend hart zich helemaal aan dankbaarheid kan wijden.

Dankbaarheid is als diep ademen. Het is niet iets dat ik schenk. Ik heb veeleer het gevoel dat ik er deel van uitmaak. Het is alsof dankbaarheid een huis is dat ik mag betreden. In dat huis klinkt overal vreugde en is verbondenheid helemaal vanzelfsprekend. Het doet me denken aan de hemel. Het is op zijn minst het voorportaal, een oefenplaats in het hier en nu, voor later.

Leesbaarheid

Het taaljargon
om dichters tot U te komen,
is niet voorhanden.

De woorden blijken niet in voorraad.
Wanneer ze geleverd worden,
is niet duidelijk.

Komt er ooit een taal,
een woord
waarin ik U kan lezen,
alsof U kenbaar was?

Maar eigenlijk wil ik U
niet moeten lezen.

Ik denk eraan
een petitie te schrijven
waarin ik duidelijk maak
dat ik directheid verlang
van U, en de omwegen
kwijt wil
om U te ontmoeten.

Ik wil het schild weg
dat U verdedigt.
De muur waarachter
U verblijft houdt.

U voert een tweesporenbeleid,
als om mij te misleiden.
Zichtbaarheid en onzichtbaarheid,
daar maakt U een cocktail van.

De bekomen kruising
ligt voorbij de taal
die ik meester ben.

Met tegenzin lever ik me over
aan het woordeloze
waarin U verblijft.

Voor uw soort belangeloosheid
bestaat nog geen woord,
ik denk niet dat het er ooit zal komen.

Maar eigenlijk hoef ik geen taal
om U te leren kennen.

Hoe U bestaat, blijft mij verwonderen,
en daar is het, denk ik, U om te doen.

De verwondering over
de liefde die U bent, mocht die me genoeg zijn.

Zonder woorden

Als ik alles opruim dat er zich bevindt tussen U en mij, dan
blijven woorden nog in de weg staan. Bent U werkelijk de
onnoembare, dan mag ik, wil ik consequent zijn, zelfs geen
aanspreking gebruiken wanneer ik me tot U richt. Dat is
moeilijk, want woorden zitten overal in mij. Zelfs de gedachte
om geen woorden te gebruiken tegenover U, bestaat uit een
aaneenschakeling van, jawel, woorden.

Een woordeloos gesprek voeren met U, doet aan liefde
denken. Een liefde die zo groot is dat ze voorbij de woorden
ligt. Uw liefde. Elk woord ervoor maakt haar veel te klein.
Ik wil uw liefde in ware grootte laten bestaan, en daarom
zwijg ik. Het is of ik een wandeling afleg rond uw liefde en
mijn ogen de kost geef. Zolang ik zwijg en stap, kijk ik naar
uw onmetelijkheid. U bent als een oceaan, zonder einde.
Ik zwijg en laat me beminnen.

Hoe langer ik zonder woorden blijf, hoe dichterbij U komt.
Wist ik niet beter, dan zou ik denken dat U bang bent zoals
een hert dat kan zijn, allergisch voor lawaai. Zo bent U niet.
U bent buiten de taal te ontmoeten. Ik klim over de muur
van woorden die ik zo gewoon ben te hanteren. U wacht op
mij. Taligheid is hier een gebrek, een hinderpaal. Ik ervaar U
hier ongefilterd en versta nog beter waarom. Woorden zijn zo
gemakzuchtig. Zwijgen doet luisteren. In plaats van te zeggen
dat ik U zoek, laat ik me door U vinden. Zonder woorden leg
ik elk initiatief bij U. Ik voel me als een onbeschreven blad,
U zwijgt. Nog nooit heb ik U beter verstaan.

Dertig filmpjes brengen
zinnen uit het boek
letterlijk in beweging.

www.erikgalle.be

Inhoud

U, God, bent niets	6	Non-figuratief	40	Uit dezelfde bron	74
Omgekeerd perspectief	8	Niet te verslaan	42	Taalmoe	76
Honger	10	Stukwerk	44	Achter de schermen	78
Met één vleugel	12	Een blijver	46	Opengeplooid	80
Aangeraakt	14	Zo vader, zo zoon	48	Verlangen	82
Ontbrekend stuk	16	Niet uit te spreken	50	Doorgankelijkheid	84
Het begin	18	Afwezige aanwezigheid	52	Overvloed	86
Niets staat tussen ons	20	Laaiend vuur	54	Niet één	88
Sprakeloos	22	Watervrees	56	Terug naar afzender	90
Zonder tussenschot	24	Een vluchteling	58	Ondergronds	92
Incognito	26	Vraagteken	60	Baken van licht	94
Schaduwgevecht	28	Duisternis omhelsd	62	Uitzicht	96
Fragmenten	30	Binnenstebuiten	64	Leesbaarheid	98
Grondeloos	34	Omhelsd	66	Ontzetting	100
Ommekeer	36	Buiten de tijdzone	70	Gebrokenheid	102
U slaapt	38	Een schaduwdans	72	Zonder vorm	104

Lees meer
van Erik Galle

www.halewijn.info

Zie ook
www.erikgalle.be